

měří podle čekatelské doby a lhůt pro povýšení služného, stanovených plat. zákonem.

Z toho jde, že pro otázku stanovení nového platu st-lova je rozhodno jediné, jaké měl požitky v den 1. ledna 1926, a že nějaké započítávání dřívější služby pro stanovení nových platů nemá vůbec místa. Petit st-lův bylo by možno tedy chápati jenom tak, že nabyv podle svého názoru nároku na zápočet sporných služ. dob ještě před účinností zák. č. 103/26 má nárok na to, aby mu podle toho stanoveny byly dodatečně nové požitky k 31. prosince 1925 a aby na základě těchto zvýšených požitků byl podle § 168 a 169 plat. zák. nově zařaden do platů tohoto zák. Předpokladem takového nároku by bylo, že st-li vznikl před účinností zák. č. 103/26 nárok na započtení sporných dob pro postup do vyšších požitků ve služ. poměru, v němž se převádí. St-l dovolává se v tom směru dekretu presidia vrch. zem. soudu ze 14. února 1922, ale neprávem, neboť tímto dekretem byly mu sporné doby započteny pro postup v poměru kanc. oficianta, tedy v poměru podstatně jiném, nežli v kterém byl převeden, t. j. v poměru kanc. úředníka pragmatikálního skupiny D § 52 služ. pragmatiky. Zápočet sporných dob v tomto poměru pak nejen mu nebyl povolen, nýbrž naopak výslovně odepřen rozhodnutím soudní tabule v Bratislavě z 22. srpna 1925 resp. min. sprav. z 19. října 1925, která nabyla proti st-li právní moci. Právem odepřel tedy žal. úřad k dobám těm hleděti při převodu st-le do nových platů, a je v bodu 2. stížnost bezdůvodná.

Č. 7535.

Honební právo (Morava): * Zavinění ve smyslu § 33 odst. 2 hon. zák. mor. z r. 1912 spočívá již v nesložení nájemného, jež vedlo dle § 32 odst. 1 č. 1 ke zrušení nájmu honitby.

(Nález ze dne 9. listopadu 1928 č. 29.948.)

V ě c: Julius Sch. a Berthold F. v T. proti zemské správě politické v Brně stran náhrady škody ze zrušeného pronájmu honitby a stran vydání kauce při zadání ob. honitby složené.

V ý r o k: Stížnost podaná Bertholdem F. se odmítá jako nepřípustná; stížnost Julia Sch. se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 26. ledna 1925 uznala osp v T. na základě §§ 24 a 33 mor. zák. hon., že lovecká společnost sestávající z Julia Sch. a Bertholda F. jako nájemce honitby r-cké, jejíž nájem byl předčasně zrušen, je povinna zaplatiti dosud nezaplacené nájemné za dobu od 1. ledna 1923 do 30. září 1923 v částce 3450 Kč 75 h, útraty vzniklé vykonáváním a správou honitby za dobu od 21. června do 30. září 1923 v částce 552 Kč, jakož i rozdíl mezi dřívějším a nynějším nájmem za dobu od 1. října 1923 do 31. prosince 1925 ve výši 613 Kč 50 h, tedy celkem 7516 Kč 25 h. Tato částka jest splatna ihned, kdežto povinnost

k nahrazení rozdílu mezi dřívějším a novým nájemným za rok 1926 nastane 14 dnů před započítím příštího nájemního roku, t. j. dne 17. prosince 1925. Členové býv. lovecké společnosti byli vyzváni, aby částku 7616 Kč 25 h do 14 dnů po pravoplatnosti tohoto výměru u ob. hon. výboru v R. zaplatili, jinak bude sáhnuto na složenou honební kauci a pokud tato k úhradě nedostačí, bude proti členům býv. společnosti Juliu Sch., pokud se týče Bertholdu F. zakročeno donucovacími prostředky dle platných zákonů.

Z tohoto výroku odvolali se Julius Sch. a Berthold F. Když rozhodnutím žal. úřadu ze 4. května 1927 bylo uznáno, že jediným nájemcem honitby byl Julius Sch., vyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím z téhož dne a téhož čísla odvolání Bertholda F. a vyslovil, že povinnost k placení částky 7616 Kč 25 h stihá Julia Sch.

O stížnostech uvážil nss toto: — — —

Julius Sch. uplatňuje, že nelze u něho mluvit o nějakém zavinění na zrušení smlouvy ve smyslu § 33 mor. hon. zák., ježto škoda obci vzniklá byla způsobena osp-ou, jež znajíc majetkové poměry st-lovy, věděla, že st-l honitbu nenajímá pro sebe, nýbrž pro velkostatek, od něho složení kauce i zaplacení jednorozhodného nájemného nepožadovala a schválila jako spolunájemce Bertholda F., ačkoliv takovéto schválení bylo nezákonným. Tím se stalo, že k novému pronájmu došlo teprve v r. 1923, kdy honitba mohla býti pronajata jen za velice nepříznivých podmínek.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Dle § 33 mor. hon. zák. jest honitbu dle §§ 30, 31 a 32 uprázdněnou pronajmouti na zbývající část období honebního. Při tom ručí dřívější nájemce, pokud zavinil zrušení nájemní smlouvy, za útraty, jež mezitím vznikly za vykonávání a správu honitby znalcem (§ 28), dále za útraty, které vzešly novým pronájmem, jakož i za to, oč snad bude nájemné menší. § 32, na nějž, jak uvedeno, se také vztahuje § 33, stanoví, kdy může úřad proti vůli nájemce nájem prohlásiti za zrušený; jsou to případy, kde jednáním neb opomenutím nájemce nastanou okolnosti, jež ho činí dále nezpůsobilým býti smluvní stranou. Nastává tedy zrušení nájemního poměru dle § 32 vždy v důsledku nějakého zavinění nájemce. Uvádí-li pak § 33, že ručení nastane, pokud dřívější nájemce zavinil zrušení nájemní smlouvy, má na mysli případy, o nichž mluví § 32. Jako jeden z případů, pro něž může býti nájem zrušen, uvádí § 32 pod č. 1: nebude-li nájemné ve lhůtě k tomu stanovené složeno.

Žal. úřad shledal zavinění st-lovo v tom, že st-l nesložil nájemné ve lhůtě k tomu stanovené, z kteréhož důvodu také osp ve smyslu § 32 nájem prohlásila za zrušený. — Stížnost nepopírá, že se zrušení nájemního poměru stalo z důvodu, že st-l nesložil nájemné ve lhůtě k tomu stanovené; ale pak šlo o případ zrušení smlouvy dle § 32 a dle toho, co bylo dříve uvedeno, o zrušení zaviněné st-lem dle § 33. Pak nezáleží však na tom, jaké okolnosti způsobily, že nájemce nezaplatil nájemné. Právem uznal tedy žal. úřad, že st-l Julius Sch. vzhledem k tomu, že zavinil zrušení smlouvy, ručí ve smyslu § 33 cit. zák.